

DECIZIA CIVILĂ NR. xxx
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 16.05.2013
PREȘEDINTE : XXX
JUDECĂTOR : XXX
JUDECĂTOR : XXX
GREFIER: XXX

S-a luat în examinare recursul formulat de reclamantul xxx împotriva sentinței civile nr. xxx/11.09.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. xxx/108/2012, în contradictoriu cu pârătele intime A.F.P. Arad și D.G.F.P. Arad, având ca obiect contestatie act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, este lipsă reclamantul recurent reprezentat de avocat xxx în substituirea d-nului avocat xxx, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, reprezentantul reclamantului recurent depune taxă judiciară de timbru în cuantum de 44 lei și timbru judiciar în sumă de 0,30 lei pentru primă instanță și recurs, împuternicire avocațială și delegație de substituie, învederând instanței că nu mai au alte cereri de formulat și nici probe de administrat, astfel încât instanța, în temeiul dispozițiilor art. 150 C.p.civ., constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentantul reclamantului recurent pune concluzii de admitere a recursului așa cum a fost formulat, modificarea în tot a hotărârii și admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

C U R T E A

în deliberare, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. xxx din 11 septembrie 2012, Tribunalul Arad a respins acțiunea formulată de reclamantul XXX contra pârătelor Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad pentru anulare acte administrativ fiscale.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin decizia nr. XXX/03.08.2011 emisă de pârâta Administrația

Finanțelor Publice Arad s-a stabilit în sarcina reclamantei un impozit datorat de XXX lei, raportat la baza de impunere de XXX lei, ce a fost contestată de către aceasta în procedură prealabilă, iar prin decizia nr. XXX/20.10.2011, emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, s-a respins contestația părții împotriva actului de impunere enunțat mai înainte, astfel încât s-a formulat acțiunea în contencios de față cu intenția preconizată a anulării actelor în discuție.

Tribunalul a apreciat că acțiunea este nefondată, reținând în deliberare următoarele.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public, în condițiile în care în înțelesul actului normativ antemenționat sintagma „drept vătămat” semnifică orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ, iar cea de „interes legitim privat” posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată.

Pe această linie de idei, același legiuitor a definit „persoana vătămată” la art. 2 alin. 1 lit. a din lege ca reprezentând în înțelesul acesteia orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, fiind asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, stabilindu-se totodată într-o manieră lipsită de orice echivoc la art. 2 alin. 2 din actul normativ enunțat că se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale, de asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

În fine, potrivit dispozițiilor art. 18 alin. 1 și 3 din lege, instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă, iar în cazul soluționării cererii, instanța va hotărî și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate, dacă reclamantul a solicitat acest lucru.

În contextul dispozițiilor legale în materia contenciosului administrativ susmenționate, se arată că, raportat la prevederile aliniatului 1 de la art. 18 la care s-a făcut referire în aliniatul precedent actul normativ care îl cuprinde reglementează un contencios administrativ de plină jurisdicție (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4647 din 19.12.2006, nepublicată), iar în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ recunoașterea sau realizarea unui drept/interes legitim vătămat sunt

condiționate de existența unui act administrativ nelegal tipic sau asimilat (Înalta Curte de Casație și Justiție și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 850 din 09.02.2007, publicată în „Jurisprudență” 2007 I).

Or, tribunalul a apreciat că în cauza de față, contrar celor susținute de către reclamant în acțiunea introductivă de instanță, atare acte administrative nelegale nu se evidențiază în ceea ce o privește în contextul în care, din probatoriul administrat în fața instanței de contencios administrativ, rezultă fără niciun dubiu că organul fiscal a procedat corect la impozitarea veniturilor din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal pentru anul 2011, în condițiile în care succesiunea după defunctul XXX decedat la data de 07.01.2003, nu a fost dezbătută și finalizată în termenul legal de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii, iar actul de impunere în discuție a fost emis în baza hotărârii judecătorești irevocabile despre care s-a făcut deja vorbire mai sus, cota succesorală aferentă reclamantului fiind aceea de 1 din masa succesorală, compusă din cota de 1 parte din imobilele teren în suprafață de 65.936 mp și construcțiile edificate pe acesta, descrise în sentința amintită.

Tribunalul a arătat că dispozițiile legale aplicabile speței de față ce definesc fără niciun echivoc venitul din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal, respectiv impozitul datorat pentru acesta și care se regăsesc la art. 771 alin. 1, alin. 3, alin. 4, alin. 5 și alin. 6 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, și anume :

(1) La transferul dreptului de proprietate și al dezmembrămintelor acestuia, prin acte juridice între vii asupra construcțiilor de orice fel și a terenurilor aferente acestora, precum și asupra terenurilor de orice fel fără construcții, contribuabilii datorează un impozit...

(3) Pentru transmisiunea dreptului de proprietate și a dezmembrămintelor acestuia cu titlul de moștenire nu se datorează impozitul prevăzut la alin. (1), dacă succesiunea este dezbătută și finalizată în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii. În cazul nefinalizării procedurii succesoriale în termenul prevăzut mai sus, moștenitorii datorează un impozit de 1% calculat la valoarea masei succesoriale.

(4) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele sale. În cazul în care valoarea declarată este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici, impozitul se va calcula la nivelul valorii stabilite prin expertiză, cu excepția tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv, precum și între soți, caz în care impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate.

(5) Camerele notarilor publici vor actualiza cel puțin o dată pe an expertizele privind valoarea de circulație a bunurilor imobile, care vor fi comunicate la direcțiile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice.

(6) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se va calcula și se va încasa de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii. Impozitul calculat și încasat se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut. În cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează și se încasează de către organul fiscal competent. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile comunică organului fiscal

Competent hotărârea și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile. Pentru alte proceduri decât cea notarială sau judecătorească contribuabilul are obligația de a declara venitul obținut în maximum 10 zile de la data transferului, la organul fiscal competent, în vederea calculării impozitului. Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.

Textele legale susmenționate se coroborează și cu pct. 1512, pct. 1514, pct. 1515, pct. 1516 și pct. 1517, din normele metodologice de aplicare a legii susmenționate privind Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004.

Tribunalul a amintit și împrejurarea că interpretarea judiciară a dispozițiilor legale aplicabile speței de față nu trebuie realizată numai gramatical, după sensul cuvintelor folosite de către legiuitor și modul cum sunt ele așezate și legate în frază, ci și teleologic, căutându-se să se descopere scopul urmărit de legiuitor prin adoptarea normelor juridice de care s-au prevalat părțile, tocmai pentru a discerne, în raport cu acest scop, semnificația ce trebuie atribuită textelor și care să fie cât mai apropiată de intenția presupusă a legiuitorului, dar și sistematic, metodă care să țină seama de locul normei juridice ce trebuie interpretată în contextul legii sau în contextul întregii legislații conexe, și nu în ultimul rând logic, context în care trebuie să se țină seama și de regulile specifice de interpretare exprimate, în doctrină, prin formulări precum aceea că excepțiile sunt de strictă interpretare - „*exceptio est strictissimae interpretationis*” sau că dispozițiile legale trebuie interpretate în sensul în care ele produc efecte, iar nu în sens contrar - „*actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat*”.

Or, astfel fiind, tribunalul a apreciat că apar ca fiind fondate apărările pe care pârâtele le-au formulat la pretențiile reclamantului în sensul că instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în cauze referitoare la transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia vor comunica organului fiscal din raza de competență teritorială a instanței de fond hotărârea, precum și documentația aferentă, în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii, iar în situația în care instanțele judecătorești nu transmit în termenul legal această documentație organul fiscal poate să stabilească impozitul datorat la solicitarea contribuabilului pe baza documentației prezentate de acesta, *precum în cauză, unde* reclamantul prin cerere înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, sub nr. xxx/3.08.2011, a solicitat calcularea impozitului privind transferul proprietății imobiliare conform hotărârii judecătorești irevocabile.

În cazul în care hotărârea judecătorească nu precizează valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii sau în documentația aferentă hotărârii nu este cuprinsă expertiza privind stabilirea valorii de circulație a imobilului baza de calcul a impozitului se stabilește în condițiile pct. 1516 din normele metodologice arătate cu raportare la dispozițiile legale deja menționate.

În concret, ținându-se seama de data decesului amintită deja și de data hotărârii judecătorești prin care s-a dezbătut succesiunea se impune cu necesitate concluzia că în cauză nu este aplicabilă excepția reglementată la art. 771 alin. 3 din Codul fiscal, motiv pentru care moștenitorii datorează un impozit calculat la valoarea de 1% din cea a masei succesoriale, iar în ceea ce privește

modul de calcul al valorii de xxx lei de care s-a prevalat pârâta cu prilejul apărării sale în cauză, aceasta rezultă din situația înaintată instanței de către pârâta pe parcursul judecății.

Astfel fiind, tribunalul a apreciat că nu pot fi primite susținerile contrare ale reclamantului din acțiunea formulată în cauză, care nu își găsesc un corespondent probator în dosarul cauzei și sunt rezultatul unei interpretări eronate a dispozițiilor legale în materie fiscală aplicabilă speței de față.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse mai sus, văzând și faptul că nu se pune problema cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, tribunalul a respins acțiunea ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal reclamantul XXX, care a solicitat modificarea în tot a hotărârii și admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

Recurentul susține că sentința atacată este netemeinică întrucât nu a luat în considerare excepția reglementată de art. 77 ind. 1 alin. 4 teza finală Cod fiscal, respectiv faptul că antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat la 07.08.2010 de reclamant și alte rude ale acestuia cu numitul XXX a fost încheiat între rude până la gradul al 2-lea inclusiv, astfel încât organul fiscal era obligat să stabilească impozitul pe venitul obținut din vânzarea astfel convenită prin valorificarea unei baze impozabile egale cu valoarea declarată de părți în actul de transfer al dreptului de proprietate. Se susține că pârâtele au omis în întâmpinările depuse la dosar să menționeze excepția instituită de legiuitor prin norma legală deja menționată, instanța de fond reținând apărările acestora referitoare la obligația de transmitere din oficiu a hotărârilor judecătorești irevocabile prin care operează transferul dreptului de proprietate către organele fiscale, pentru stabilirea impozitului datorat, fără a lua în considerare faptul că nu este imputabil reclamantului omisiunea Judecătoriei Huedin de a comunica sentința civilă nr. xxx/21.12.2010, pentru calculul impozitului datorat pentru transferul moștenirii de la defunctul XXX.

Se mai arată că în mod eronat instanța de fond a menționat că baza de calcul a impozitului se stabilește conform prevederilor pct. 151 ind. 5 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal, în condițiile în care în hotărârea judecătorească nu este precizată valoarea imobilului, menționându-se doar că aceasta a fost stabilită de părți la suma de 5.000 lei, impunându-se astfel ca în speță să se facă aplicarea disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 C. fiscal, în sensul calculării impozitului pe venit pornind de la valoarea imobilului stabilită de părți la suma de 5.000 lei, iar nu la cea de XXX lei.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente inclusiv art. 304 ind. 1 C.p.civ., Curtea reține următoarele:

Pe seama reclamantului au fost emise de către AFP Arad două decizii de impunere anuale pentru veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal pe anul 2011, anume, cea cu nr. xxx/3.08.2011 și cea cu nr. xxx/3.08.2011.

Prima dintre aceste decizii vizează suma de 871 lei stabilită cu titlu de impozit pe venitul obținut din transferul proprietății asupra imobilului compus din casă + teren în suprafață de 65.936 mp situat în sat Poiana Horea nr. 38, comuna Beliș, jud. Cluj, transfer operat în baza sentinței civile nr. xxx/21.12.2010 a Judecătoriei Huedin, prin care s-a dispus executarea silită atipică în natură a obligației asumate de părțile unui antecontract de vânzare

Cumpărare, în cuprinsul căruia s-a menționat valoarea imobilului, stabilită de părțile contractante, ca fiind de xxx lei.

Cea de a doua dintre decizii vizează impozitul obținut prin moștenire de către reclamant, în baza succesiunii dezbătute prin aceeași hotărâre a Judecătoriei Huedin, după defunctul XXX, decedat la 7.01.2003.

Rezultă din înscrisurile depuse la dosar că prima din cele două decizii a fost desființată în procedura prealabilă sesizării instanței, prin decizia emisă de DGFP Arad - Biroul soluționare contestații, cu nr. XXX/20.10.2011, prin care s-a admis contestația administrativă a reclamantului, dispunându-se reanalizarea situației fiscale a contribuabilului, în considerarea faptului că la emiterea actului administrativ fiscal nu au fost avute în vedere disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 C.fiscal, potrivit căror impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul translativ de proprietate, în cazul tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul II inclusiv.

Rezultă deci că decizia cu nr. xxx/3.08.2011 nu mai producea efecte juridice la momentul sesizării instanței, reclamantul neavând interes să o atace, acesta fiind motivul pentru care în acțiunea promovată acesta a solicitat doar anularea parțială a deciziei de soluționare a contestației administrative și anularea deciziei de impunere cu nr. xxx/3.08.2011, care viza însă impozitul pe venitul obținut din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal aferent moștenirii dezbătute prin sentința Judecătoriei Huedin nr. xxx/21.12.2010.

Rezultă deci că motivele expuse în cererea de recurs referitoare la baza de impunere pentru calculul impozitului pe venitul obținut din transferul de proprietate operat pentru executarea antecontractului de vânzare-cumpărare pentru imobilul constând în casă + teren în suprafață de 65.936 mp situat în sat Poiana Horea nr. 38, comuna Beliș, jud. Cluj, antecontract încheiat între rude până la gradul II nu sunt pertinente cauzei de față, întrucât acțiunea promovată nu are ca obiect titlu de creanță emis de părâte pentru stabilirea impozitului pe venitul obținut din acea tranzacție, ci doar decizia ce vizează impozitul aferent succesiunii dezbătute prin hotărâre judecătorească după defunctul XXX. Pentru aceste motive, susținerile recurentului referitoare la baza de calcul a impozitului pe venitul obținut din transferul proprietății operat în baza antecontractului de vânzare-cumpărare vor fi înlăturate fără a fi analizate în fond, neavând legătură cu obiectul acțiunii.

În ce privește impozitul pe venitul obținut prin succesiune de către reclamant, instanța reține că acesta nu contestă împrejurarea că succesiunea după defunctul XXX s-a dezbătut după expirarea termenului de 2 ani de la deschiderea succesiunii, astfel încât în mod corect instanța de fond a considerat aplicabile în speță dispozițiile art. 77 ind. 1 alin. 3 teza ultimă Cod fiscal, coroborate cu prevederile cu pct. 151 ind. 4 lit. d, pct. 151 ind. 7 alin. 8 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, în sensul că baza de calcul a impozitului se stabilește prin raportare la valoarea orientativă stabilită în expertizele întocmite de camerele notarilor publici.

În această privință, instanța constată neîntemeiate susținerile reclamantului recurent potrivit căror în privința venitului obținut prin moștenire ar avea aplicabilitate disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 teza ultimă C. fiscal, în condițiile în care norma în discuție are caracter de excepție, fiind deci de strictă interpretare și aplicare, neputând fi aplicată altor situații de fapt decât cele indicate în cuprinsul său.

Or, instanța constată că normă în discuție precizează expres cât impozitul pe venitul din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate, doar în cazul tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv. Se observă ca, în norma indicată, legiuitorul a făcut referire expresă la acte juridice

încheiate de anumite persoane, în cuprinsul cărora acestea și-au exprimat voința juridică în sensul stabilirii unei valori a bunului transferat, rezultând astfel că dispoziția în discuție nu are aplicabilitate în cazul transferului proprietății prin succesiune, transfer care nu intervine în baza unui act juridic, ci a unui fapt juridic în sens restrâns, respectiv în urma evenimentului constând în decesul lui de cuius, care produce efectul juridic al deschiderii succesiunii și transferului patrimoniului defunctului către moștenitori.

În nici un caz deci nu s-ar putea considera că norma de care reclamantul se prevalează ar justifica stabilirea bazei de impunere a impozitului pe venitul obținut din transferul proprietății operat prin moștenire prin luarea în considerare a unei valori stabilite de anumite persoane, căci acestea nu și-ar putea exprima în mod valabil voința de stabilire a valorii emolumentului moștenirii decât în cadrul unui partaj voluntar, menit să sisteze indiviziunea creată la deschiderea succesiunii, ceea ce nu este cazul în speță.

În acest sens este de subliniat că evaluarea făcută de părțile contractante semnatare ale antecontractului încheiat între rudele de gradul I și II, valorificată prin sentința Judecătorei Huedin nu putea să producă efecte juridice cu privire la venitul transmis în patrimoniul reclamantului prin succesiune. Într-adevăr, după cum rezultă din cuprinsul hotărârii judecătorești menționate, obiect al antecontractului l-au făcut cotele ce reveneau celorlalți moștenitori din masa succesorală a defunctului XXX, iar decizia de impunere atacată în speță vizează venitul obținut prin moștenire de reclamant, reprezentat de propria cotă din masa succesorală a aceluiași defunct, aceasta din urmă nefăcând obiect al antecontractului. Prin urmare, evaluarea făcută de succesibili cu privire la valoarea cotelor de moștenire ale promitenților vânzători nu a vizat și valoarea cotei de moștenire a reclamantului, motiv pentru care suma de 5.000 lei precizată în cuprinsul hotărârii judecătorești nu putea fi valorificată de organul fiscal pentru stabilirea impozitului pe venit în aplicarea dispozițiilor art. 77 ind. 1 alin. 3 teza ultimă C.fiscal.

În egală măsură se constată a fi nefondate susținerile recurentului referitoare la omisiunea Judecătorei Huedin de a comunica din oficiu hotărârea pronunțată organului fiscal, pentru stabilirea impozitului pe venitul obținut prin succesiune de către reclamant. Indiferent dacă această obligație a fost sau nu îndeplinită de către instanță, potrivit art. 23 C.pr. fiscală, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă s-au născut în cazul reclamantului la momentul constituirii bazei de impunere care le generează, rezultând astfel că de la momentul rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești s-a născut obligația sa de a achita impozitul pe venitul obținut în urma dezbaterii succesiunii după defunctul XXX, creanța fiscală corelativă fiind exigibilă de la data scadenței, indiferent dacă instanța a comunicat sau nu din oficiu hotărârea prin care s-a dezbătut succesiunea, ce a generat baza impozabilă.

Va fi deci respins ca nefondat recursul declarat, iar în baza art. 274 C.pr. civilă, se va lua act de faptul că părțile nu au solicitat cheltuieli de judecată în calea de atac.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE.

Respinge recursul promovat de reclamantul recurent XXX împotriva sentinței civile nr. XXX/11.09.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. XXX/108/2012, în contradictoriu cu pârâtele intimate A.F.P Arad si D.G.F.P. Arad.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 16.05.2013.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.